

Gățelușul Pic

*Învață de la un bun prieten patruped
să fii bun, să ierți și să iubești!*

Să facem cunoștință!

DRAGI COPII, permiteți-mi să mă prezint!

Eu sunt Pic, un cățeluș pufos și tare drăgăstos. Cu mai bine de doi ani în urmă, de Crăciun, când toată lumea se bucura și sărbătorea Nașterea Domnului, eu și frățiorul meu am văzut lumina zilei. Familia în care ne-am născut locuia într-un sat de lângă București. Am fost parteneri de joacă doar câteva săptămâni, pentru că viața ne-a despărțit pentru totdeauna.

Eu am fost mai norocos, astfel că am fost adoptat de niște oameni deosebiți, cu suflet mare, care m-au iubit din prima clipă și m-au îngrijit așa cum vă îngrijesc pe voi părinții, zi de zi.

El, însă, a fost bolnăvior și s-a stins ca o lumânare în bătaia vântului. În sufletul meu însă, candela iubirii pentru el arde mocnit.

Libris

Respect pentru oameni și câini

Sunt un câțel fericit

NĂSCUT ÎN MAREA ZI A CRĂCIUNULUI, pot spune că am fost darul cel mai de preț pe care mama adoptivă l-a primit la onomastica ei, de Sfântul Proroc Ioan Botezătorul. Pe atunci eram un ghem de blăniță albă, cu trei puncte negre: un năsuc delicat, ca o perlă, și doi ochișori ca două mărgeluțe din sticlă. Nu puteam să merg, căci nu mă ajutau piciorușele. Căpșorul nu mi-l țineam bine și abia mi se deschiseseră ochișorii, de puțin timp. Răpus de oboseală, pleoapele mi se închideau singurele, fără să pot avea un control asupra lor.

Am plâns un timp de dorul mamei care mi-a dat viață și a frățiorului meu, pe care-l lăsasem în satul natal. Noua familie însă m-a primit cu dragoste și bucurie, așa că m-am acomodat repede, ca și cum aș fi trăit aici din totdeauna.

Locuim într-o casă mică, dar curată și aranjată cu gust. Și, cel mai important pentru mine, am avut voie să explorez toate cotloanele și mi-am satisfăcut curiozitățile personale, care nu erau deloc puține.

Încă de la început, mi-au captat atenția, cum altfel, pantofarul, trolerul așezat sub uscătorul de rufe, spațiul dintre lada patului și partea din față a acestuia care, prin generozitatea mamei, au devenit locurile mele de suflet unde mă odihnesc

nestingherit sau unde mă furișez de teama ziarului, atunci când mai fac câte o boacăna.

Primele luni din viață mi le-am petrecut mai mult printre pantofiori, ghivece cu flori, în șifoniere deschise, pe biroul pe care este așezat calculatorul mamei, în cearceafurile plic, făcându-mi de lucru cu tot felul de „jucării” precum șurubelnițe, clești, patentul sau rola de bandă izolatoare ale tatălui.

Ați putea crede că sunt un năzdrăvan, dar, cu toate acestea, nu am stricat nimic. Nici când am fost lăsat singur acasă. Bine... poate este și meritul mamei, pentru că era foarte vigilentă și avea abilități de polițist, căci mă supraveghea neîncetat. Când

îmi remarcă dispariția mă căuta până și în cele mai ascunse locuri din casă și era întotdeauna pregătită să-mi sară în ajutor dar, totodată, să mă și pună la punct, explicându-mi în stilul ei caracteristic că nu tot ceea ce fac este de bun augur.

Pentru fiecare lucru bun pe care îl fac primesc laude și calde îmbrățișări. Zilele lungi, petrecute în singurătate, în lipsa părinților, fără doar și poate îmi sunt răsplătite și cu mici recompense. Iar când sunt bolnăvior mami mă ține în brațe, îmi cântă și se roagă neîncetat să mă fac bine.

Sunt un cățel fericit! Pe mami o iubesc, pentru că mă duce la plimbare zilnic, mă alintă și-mi satisface toate poftele culinare, dar pe tati îl ador, pentru că îmi dedică o mare parte din timp. El mă răsfată și-mi pune inteligența și răbdarea la încercare prin tot felul de jocuri amuzante și interesante.